

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 19. júna 2014¹

Vec C-447/13 P

**Riccardo Nencini
proti**

Európskemu parlamentu

„Odvolanie — Bývalý poslanec Európskeho parlamentu — Náhrady, ktoré majú pokrývať výdavky vzniknuté pri výkone parlamentnej funkcie — Pohľadávka vzniknutá na základe uplatnenia postupu vrátenia neoprávnených platieb — Pravidlá premlčania — Článok 73a rozpočtového nariadenia — Dies a quo — Článok 85b podrobných pravidiel na vykonávanie — Zásada právnej istoty — Zásada primeranej lehoty“

I – Úvod

1. Odvolaním sa odvolateľ pán Nencini, bývalý poslanec Európskeho parlamentu, domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie Nencini/Parlament², ktorým tento súd zamietol žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiu generálneho tajomníka Európskeho parlamentu, na základe ktorého má dôjsť k vráteniu určitých príspevkov, ktoré boli odvolateľovi neoprávnene vyplatené počas jeho poslaneckého mandátu.

2. Toto odvolanie poukazuje na doposiaľ nepreskúmaný aspekt práva Európskej únie, ktorý sa týka premlčacej lehoty pohľadávok Únie voči tretím stranám.

3. Tvrdenia odvolateľa, poukazujúce na zásadu právnej istoty, odhaľujú možnú medzeru v právnej úprave týkajúcej sa premlčania určitých pohľadávok Únie. Analýza dôsledkov tejto medzery z hľadiska zásady právnej istoty vyvoláva otázku, pokiaľ ide o úlohu súdu pri zabezpečovaní rešpektovania uvedenej zásady v prípade, že neexistuje príslušná právna úprava.

II – Právny rámec

4. V čase skutkového stavu boli rozpočtové pravidlá Únie upravené v nariadení (ES, Euratom) č. 1605/2002³ a podrobné pravidlá na vykonávanie v nariadení (ES, Euratom) č. 2342/2002⁴.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Rozsudok Nencini/Parlament, T-431/10 a T-560/10, EU:T:2013:290 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

3 — Nariadenie Rady z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74), zmenené a doplnené nariadením Rady (ES, Euratom) č. 1995/2006 z 13. decembra 2006 (Ú. v. EÚ L 390, s. 1, ďalej len „rozpočtové nariadenie“).

4 — Nariadenie Komisie z 23. decembra 2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie rozpočtového nariadenia č. 1605/2002 (Ú. v. ES L 357, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 145), v znení zmenenom a doplnenom nariadením Komisie (ES, Euratom) č. 478/2007 z 23. apríla 2007 (Ú. v. EÚ L 111, s. 13, ďalej len „podrobné pravidlá na vykonávanie“).

5. Článok 73a rozpočtového nariadenia stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia osobitných právnych predpisov a uplatňovanie rozhodnutia Rady týkajúceho sa systému vlastných zdrojov Spoločenstiev, sa na pohľadávky Spoločenstiev voči tretím stranám a na pohľadávky tretích strán voči Spoločenstvám uplatňuje premlčacia lehota v dĺžke piatich rokov.

Dátum, od ktorého sa počíta plynutie premlčacej lehoty, a podmienky prerušenia tejto lehoty sa ustanovia vo vykonávacích predpisoch.“

6. Článok 85b podrobných pravidiel na vykonávanie s názvom „Pravidlá týkajúce sa premlčacej lehoty“ vo svojom odseku 1 prvom pododseku stanovuje:

„Premlčacia lehota pre nároky Spoločenstiev voči tretím stranám začne plynúť od momentu uplynutia konečného termínu v zmysle článku 78 ods. 3 písm. b) [podrobných pravidiel na vykonávanie] oznámeného dlžníkovi v oznámení o dlhu“.

III – Okolnosti predchádzajúce sporu

7. Odvolateľ bol členom Parlamentu počas volebného obdobia v rokoch 1994 až 1999.

8. Ako vyplýva z napadnutého rozsudku, v nadväznosti na vyšetrovanie Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) začal Parlament v decembri 2006 postup overovania, a následne postup vymáhania určitých cestovných výdavkov a výdavkov na asistenta, ktoré boli odvolateľovi vyplatené v rozpore s pravidlami o výdavkoch a náhradách poslancov Parlamentu (ďalej len „pravidlá VNP“).

9. Generálny tajomník Parlamentu vydal 16. júla 2010 rozhodnutie o vymáhaní sumy 455 903,04 eura, vyhotovené v angličtine a doručené odvolateľovi 28. júla 2010. Dňa 16. augusta 2010 odvolateľ dostal od generálneho riaditeľa Generálneho riaditeľstva financií Parlamentu oznámenie o dlhu zo 4. augusta 2010, uvádzajúce predmetnú sumu.

10. Generálny tajomník Parlamentu vydal 7. októbra 2010 nové rozhodnutie vyhotovené v taliančine, ktoré nahradilo rozhodnutie zo 16. júla 2010. Toto rozhodnutie bolo odvolateľovi doručené 13. októbra 2010, pričom k nemu bolo pripojené nové oznámenie o dlhu týkajúce sa rovnakej sumy a nahrádzajúce oznámenie zo 4. augusta 2010.

IV – Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

11. Odvolateľ návrhmi podanými do kancelárie Všeobecného súdu 24. septembra a 10. decembra 2010 podal dve rôzne žaloby, pričom v prvej navrhoval zrušenie aktov Parlamentu, ktoré mu boli doručené 28. júla a 16. augusta 2010 (vec T-431/10), a v druhej zrušenie tak uvedených aktov, ako aj aktov, ktoré mu boli doručené 13. októbra 2010, a jednak zaslanie spisu generálnemu tajomníkovi Parlamentu na opätovné určenie sumy, ktorá má byť vrátená (vec T-560/10).

12. Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré odvolateľ podal v týchto dvoch veciach, predseda Všeobecného súdu zamietol.⁵ Všeobecný súd spojil veci T-431/10 a T-560/10 na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania aj rozsudku.

13. Odvolateľ na pojednávaní z 18. apríla 2012 stiahol žalobu vo veci T-431/10.

5 — Uznesenia Nencini/Parlament (T-431/10 R, EU:T:2010:441) a (T-560/10 R, EU:T:2011:40).

14. Všeobecný súd v bodoch 22 až 32 napadnutého rozsudku vyhlásil žalobu podanú vo veci T-560/10 v časti návrhu na zrušenie rozhodnutia generálneho tajomníka Parlamentu zo 7. októbra 2010 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) za prípustnú.

15. Odvolateľ na podporu uvedenej žaloby uviedol v podstate štyri žalobné dôvody, z ktorých prvý bol založený na premlčaní, druhý na porušení zásady kontradiktórnosti a zásady účinnej súdnej ochrany, tretí na porušení pravidiel VNP a štvrtý na porušení zásady proporcionality.

16. Všeobecný súd v bodoch 34 až 54 napadnutého rozsudku preskúmal a zamietol prvý žalobný dôvod založený na premlčaní.

17. Všeobecný súd v prvom rade rozhodol, že päťročná premlčacia lehota podľa článku 73a rozpočtového nariadenia sa s ohľadom na článok 85b podrobných pravidiel na vykonávanie musí počítať od momentu uplynutia konečného termínu oznámeného dlžníkovi v oznámení o dlhu. Vzhľadom na dátum 20. januára 2011, ktorý bol odvolateľovi oznámený v oznámení o dlhu z 13. októbra 2010, v predmetnom prípade k uplynutiu premlčacej lehoty nedošlo.

18. Všeobecný súd v druhom rade preskúmal prvý žalobný dôvod odvolateľa v časti založenej na porušení zásady primeranej lehoty.

19. V tejto súvislosti Všeobecný súd uviedol, že k postupu začatému Parlamentom mohlo dôjsť skôr, najmä vzhľadom na čas, ktorý uplynul medzi skončením poslaneckého mandátu odvolateľa a dňom vydania napadnutého rozhodnutia, na skutočnosť, že relevantné účtovné dokumenty už mal Parlament k dispozícii, ako aj na skutočnosť, že Parlament mal venovať pozornosť listu odvolateľa, ktorým ho požiadal o objasnenie spôsobu náhrady predmetných výdavkov.

20. Všeobecný súd teda skonštatoval, že Parlament nesplnil povinnosti vyplývajúce zo zásady primeranej lehoty, pričom uviedol, že porušenie tejto zásady môže mať za následok zrušenie aktu iba v prípade, ak toto porušenie zasiahlo do výkonu práva na obhajobu osoby, ktorej je akt určený. V predmetnom prípade však odvolateľ neuviedol žiadne tvrdenie preukazujúce porušenie jeho práva na obhajobu na základe porušenia zásady primeranej lehoty. Porušenie zásady primeranej lehoty zo strany Parlamentu tak nemohlo mať za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia.

21. V nasledujúcich bodoch napadnutého rozsudku Všeobecný súd zamietol druhý žalobný dôvod ako neúčinný (body 55 až 63) a tretí a štvrtý žalobný dôvod ako nedôvodné (body 64 až 101 a 102 až 113).

22. V dôsledku uvedeného Všeobecný súd na jednej strane vymazal vec T-431/10 z registra a nariadil, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, a na druhej strane zamietol žalobu vo veci T-560/10 a zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania v tejto veci vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.

V – Návrhy účastníkov konania

23. Odvolaním sa odvolateľ domáha toho, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok a v prípade, že odvolaniu vyhovie, zrušil napadnuté rozhodnutie, alebo subsidiárne aby spravodlivo určil sumu, ktorá sa má vrátiť, alebo postúpil vec generálnemu tajomníkovi Parlamentu na účel jej určenia.

24. Okrem toho odvolateľ navrhuje, aby Súdny dvor zaviazal Parlament na náhradu trov konania vo veciach T-431/10 a T-561/10, ako aj náhradu trov odvolacieho konania.

25. Parlament navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania.

VI – Analýza

26. Odvolateľ predkladá päť odvolacích dôvodov, z ktorých prvé štyri majú určitú súvislosť so štyrmi žalobnými dôvodmi predložených na prvom stupni.

27. Prvý odvolací dôvod je tak založený na porušení pravidiel premlčania a zásady právnej istoty, rozumnosti a efektivity. Odvolateľ v rámci tohto odvolacieho dôvodu uplatňuje námietku nezákonnosti namierenú proti článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie, a subsidiárne aj proti článku 73a rozpočtového nariadenia.

28. Druhý odvolací dôvod je založený na porušení zásady kontradiktórnosti a účinnej súdnej ochrany, tretí na nesprávnom uplatnení pravidiel VNP a štvrtý na porušení zásady proporcionality pri určení sumy, ktorá sa má vrátiť. Na základe piateho odvolacieho dôvodu odvolateľ napokon namieta proti tomu, že znáša všetky trovy konania vo veci T-560/10 a časť trov konania vo veci T-431/10.

29. Parlament tieto žalobné dôvody spochybňuje, pričom tvrdí, že sú neprípustné alebo že sú nedôvodné.

30. Svoju analýzu zameriam na prvý odvolací dôvod, pričom ostatné odvolacie dôvody musia byť z dôvodov, ktoré následne v stručnosti jasne sformulujem, bez ďalšieho zamietnuté pre neprípustnosť alebo pre nedôvodnosť.

A – O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení pravidiel premlčania a zásady právnej istoty, rozumnosti a efektivity

31. Prvý odvolací dôvod, ktorý sa týka dôvodov vyjadrených v bodoch 34 až 54 napadnutého rozsudku, v podstate pozostáva z troch častí.

32. V prvom rade, odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd použil nesprávny výklad článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie, keď usúdil, že premlčacia lehota začne plynúť odo dňa oznámeného dlžníkovi v oznámení o dlhu. Bez toho, aby bola popretá zásada právnej istoty a účinnej súdnej ochrany, nemôže premlčacia lehota začať plynúť odo dňa, ktorý si veriteľ slobodne určí, to znamená odo dňa, keď veriteľ pohľadávku uplatnil. Podľa odvolateľa lehotu uvedenú v článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie, vykladanú z hľadiska zásady právnej istoty, treba považovať za „ďalšiu päťročnú lehotu“, ktorá plynie od zaslania oznámenia o dlhu a ktorá sa pripočíta k premlčacej lehote v pravom zmysle slova, uvedenej v článku 73a rozpočtového nariadenia. Táto posledná uvedená lehota podľa neho plynie od momentu, keď sa právo mohlo vykonať.

33. V druhom rade pre prípad, že by výklad jasne sformulovaný v predchádzajúcom bode Súdny dvor nepresvedčil, odvolateľ vznáša námietku nezákonnosti článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie z dôvodu, že je v rozpore s článkom 73a rozpočtového nariadenia. Subsidiárne namieta nezákonnosť tak článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie, ako aj článku 73a rozpočtového nariadenia na základe popretia „hlavného právneho základu“ premlčania, ako aj porušenia zásady právnej istoty a práva na obhajobu.

34. V treťom rade odvolateľ Všeobecnému súdu vyčíta, že mylne preskúmal ako autonómny dôvod jeho tvrdenie založené na porušení primeranej lehoty. Podľa odvolateľa Všeobecný súd namiesto toho, aby odpovedal na jeho tvrdenie založené na porušení pravidiel premlčania a potrebe jednotného výkladu článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie, preskúmal tieto tvrdenia, akoby sa týkali porušenia primeranej lehoty ako dôsledku zásady riadnej správy vecí verejných.

35. Uvedené tri časti odvolacieho dôvodu preskúmam v rovnakom poradí.

1. O prvej časti založenej na nesprávnom výklade pravidiel týkajúcich sa premlčania

a) O inštitúte premlčania

36. Podľa článku 73a rozpočtového nariadenia sa na pohľadávky tretích strán voči Únii a na pohľadávky Únie voči tretím stranám a uplatňuje premlčacia lehota piatich rokov.

37. Toto ustanovenie v práve Únie zavádza premlčanie pohľadávok, ktoré je uplatniteľné všeobecne a bez toho, aby boli dotknuté osobitné pravidlá, a ktoré by tak bolo možné prirovnať k premlčacej lehote podľa všeobecného práva vo vnútroštátnych právnych poriadkoch.⁶

38. Premlčanie pohľadávok je právny inštitút, ktorý pozná väčšina súčasných právnych poriadkov. Podľa mojich vedomostí je bez výnimky prítomná v právnych poriadkoch všetkých členských štátov.

39. V tejto súvislosti treba pripomenúť axiologické základy premlčania ako inštitútu moderného práva.⁷

40. Po prvé, v záujme verejného poriadku musí byť právny poriadok vytvorený tak, aby sa vyhlo spochybneniu dlhodobu trvajúcich faktických situácií. Tieto situácie sú napokon častejšie v súlade s právom ako v rozpore s ním. Vzhľadom na neistotu dôkazov by tak ich spochybnenie mohlo viesť k nespravodlivým riešeniam. Navyše plynutie času musí viesť aj k legalizácii situácií, ktoré sú v rozpore s právom. Po dlhom období nečinnosti totiž od osoby majúcej povinnosť nemusí byť možné vyžadovať, aby rátała so skutočnosťou, že túto povinnosť bude musieť splniť. V dôsledku plynutia času vznikajú ťažkosti s dokazovaním, keďže dotknuté osoby nemôžu byť povinné uchovať si dôkazy bez časového obmedzenia. Premlčanie napokon nabáda veriteľa k rýchlemu konaniu s cieľom uplatniť si svoje práva.

41. Okrem stabilizačnej funkcie tak cieľ premlčania spočíva na jednej strane v potrestaní ľahostajnosti veriteľa, ktorý nevenuje pozornosť nutnosti uplatniť si svoje práva. Na druhej strane cieľom premlčania je obmedziť spory súvisiace so starými nezhodami, ktoré v sebe nesú zvýšené riziko arbitrárných riešení z dôvodu ťažkostí s dokazovaním.

42. Po predstretí vyššie uvedeného tento inštitút je upravený odlišne v rôznych právnych poriadkoch, a dokonca aj v rámci jedného právneho poriadku pre rozličné kategórie pohľadávok.⁸

43. Treba ešte poznamenať, že inštitút premlčania nepozostáva iba z lehoty, ale zahŕňa všetky podmienky, ktoré sprevádzajú jeho uplatnenie, najmä *dies a quo*, spôsob počítania lehoty, dôvody pozastavenia plynutia a prerušenia, možnosť zmeniť lehotu stranami, účinky uplynutia lehoty atď.

44. Všetky tieto podmienky, ktoré môžu byť upravené v rôznych ustanoveniach, tvoria neoddeliteľný celok. Iba celá právna úprava umožňuje zhodnotiť skutočný rozsah premlčania.⁹

6 — Treba ešte odlišiť uvedený článok 73a od iných ustanovení aktov Únie, ktoré zavádzajú premlčanie týkajúce sa možnosti uložiť sankcie alebo iné represívne opatrenia. Pozri, pokiaľ ide o sankcie uložené za porušenie článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ, článok 25 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] ZFEÚ a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mím. vyd. 08/002, s. 205), a pokiaľ ide o podvody na finančných záujmoch Únie, článok 3 nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 z 18. decembra 1995 o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 312, s. 1; Mím. vyd. 01/001, s. 340).

7 — Tieto základy stanovil F. C. Savigny vo svojej práci *System des heutigen römischen Rechts* (Band 5., Berlin 1841, s. 267). Citujem z práce KORDASIEWICZ, B.: *Problematyka dawności*, In: *System prawa prywatnego*, Tom 2, *Prawo cywilne – Część ogólna*. Varšava: CH Beck, Instytut Nauk Prawnych PAN 2012, s. 576.

8 — Na analýzu porovnávacieho práva pozri HONDIUS, E. W. (ed.): *Extinctive prescription: on the limitation of actions: reports to the XIVth Congress*. Athènes: International Academy of Comparative Law, 1994, a Zrałek, J.: *Przedawnienie w międzynarodowym obrocie handlowym*. Zakamycze – Cracovie, 2005.

9 — HONDIUS, E. W. (c. d., s. 8) tak uvádza viacero rozličných faktorov, ktoré majú vplyv na rozsah premlčania, pričom dospel k záveru, že diskusia obmedzená iba na jeden aspekt premlčania, ako je napríklad lehota, nemá zmysel. V medzinárodnom súkromnom práve je uplatnenie výnimky verejného poriadku z dôvodu nedostatočnosti premlčacej lehoty vyplývajúcej z *lex causae* obmedzené na výnimočné prípady a vyžaduje zohľadnenie všetkých ustanovení, ktoré majú vplyv na dĺžku lehoty (pozri Zrałek, J.: c. d., s. 150).

b) O výklade článku 73a rozpočtového nariadenia a článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie

45. V predmetnom prípade treba pri výklade päťročnej premlčacej lehoty posudzovať ustanovenia rozpočtového nariadenia v spojení s ustanoveniami podrobných pravidiel na vykonávanie.

46. Toto spoločné posudzovanie vyplýva zo skutočnosti, že článok 73a rozpočtového nariadenia definuje pohľadávky, na ktoré sa uplatňuje premlčanie, a zavádza lehotu piatich rokov, ale splnomocňuje Európsku komisiu stanoviť podrobné pravidlá jeho uplatnenia, ako sú napríklad deň začiatku plynutia lehoty a podmienky jej prerušenia. Tieto podmienky sú upravené v článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie.

47. Pokiaľ ide o *dies a quo*, podľa článku 85b ods. 1 prvého pododseku podrobných pravidiel na vykonávanie premlčacia lehota pre nároky Únie voči tretím stranám plynie od „momentu uplynutia konečného termínu... oznámeného dlžníkovi v oznámení o dlhu“.

48. Poznamenávam, že zo spoločného posudzovania vyššie uvedených ustanovení jasne vyplýva, že pokiaľ ide o pohľadávky Únie voči tretím stranám, premlčacia lehota piatich rokov, stanovená v článku 73a rozpočtového nariadenia, začína plynúť v deň uplynutia konečného termínu uvedeného v oznámení o dlhu.

49. Tento výklad potvrdzuje cieľ článku 73a rozpočtového nariadenia, ako aj jeho normatívny rámec.

50. Zdôrazňujem, že článok 73a rozpočtového nariadenia bol včlenený do oddielu s názvom „Vymáhanie pohľadávok“ prvej časti, štvrtej hlavy, piatej kapitoly tohto nariadenia, ktorý upravuje právomoci účtovníka Únie v rámci postupu vymáhania. Z odôvodnenia novelizujúceho právneho aktu, ktorý vložil tento článok 73a do rozpočtového nariadenia, vyplýva, že účelom tohto nového ustanovenia je najmä časovo obmedziť možnosť vymáhať pohľadávky Únie voči tretím stranám, s cieľom vyhovieť zásade riadneho finančného hospodárenia.¹⁰ Zavedenie lehoty, ktorá plynie odo dňa stanoveného na začiatku postupu vymáhania a v rámci ktorej sa tento postup uskutočňuje, zodpovedá uvedenému cieľu spočívajúcemu v podporovaní zásady riadneho finančného hospodárenia.

51. Uvedený výklad, podľa ktorého predmetná lehota plynie odo dňa uvedeného v oznámení o dlhu, bol použitý aj v napadnutom rozsudku.

52. Všeobecný súd totiž v bodoch 39 a 40 napadnutého rozsudku usúdil, že v súlade s relevantnými ustanoveniami rozpočtového nariadenia a podrobných pravidiel na vykonávanie začala v predmetnom prípade premlčacia lehota plynúť 20. januára 2011, to znamená v deň uplynutia konečného termínu oznámeného odvolateľovi v oznámení o dlhu, ktorý mu bol zaslaný Parlamentom 13. októbra 2010. V deň vydania napadnutého rozhodnutia, t. j. 7. októbra 2010, táto lehota ešte nezačala plynúť, a preto v predmetnom prípade nedošlo k premlčaniu.

53. Odvolateľ tvrdí, že toto konštatovanie Všeobecného súdu spočíva v nesprávnom výklade článku 85b ods. 1 prvého pododseku podrobných pravidiel na vykonávanie. Podľa odvolateľa toto ustanovenie v časti, v ktorej odkazuje na deň oznámený v oznámení o dlhu, treba považovať za „ďalšiu päťročnú lehotu“ odlišnú od premlčacej lehoty v pravom zmysle slova, ktorá by mala plynúť odo dňa, keď môže byť pohľadávka uplatnená.

54. Poznamenávam však, že výklad navrhovaný odvolateľom nie je nijako potvrdený znením článku 73a rozpočtového nariadenia, ktoré, pokiaľ ide o pohľadávky Únie voči tretím stranám, jasne odkazuje na jedinú lehotu piatich rokov.

10 — Pozri odôvodnenie 26 nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1995/2006 z 13. decembra 2006, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES, Euratom) č. 1605/2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. EÚ L 390, s. 1).

55. Navyše sa domnievam, že prístup navrhovaný odvolateľom spochybňuje zákonnosť článku 85b ods. 1 prvého pododseku podrobných pravidiel na vykonávanie a môže viesť k výkladu *contra legem*.

56. Predpokladať, že prijatím článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie zaviedla Komisia podrobné pravidlá týkajúce sa „ďalšej päťročnej lehoty“ odlišnej od lehoty uvedenej v článku 73a rozpočtového nariadenia, tak ako to navrhuje odvolateľ, by totiž znamenalo, že tieto podrobné pravidlá sú nezákonné, keďže vybočujú z rámca splnomocnenia uvedeného v tomto článku 73a druhom pododseku.

57. Preto usudzujem, že predmetné ustanovenia nenasvedčujú výkladu navrhovanému odvolateľom a že Všeobecný súd správne rozhodol, že predmetná lehota plynie od momentu uplynutia konečného termínu uvedeného v oznámení o dlhu.

c) O dôsledkoch výkladu z hľadiska zásady právnej istoty

58. Aké sú dôsledky výkladu, ktorý navrhujem, z hľadiska zásady právnej istoty, na ktorú poukazuje odvolateľ?

59. Musím zdôrazniť, že podľa môjho názoru táto zásada bráni tomu, aby právo uplatniť si pohľadávku na súde mohlo trvať bez časového obmedzenia. Takáto situácia by bola v rozpore so stabilizačnou úlohou právneho poriadku, ako aj s rovnováhou medzi príslušnými legitímnymi záujmami dlžníkov a veriteľov. Práve v tomto zmysle možno povedať, že premlčanie predstavuje spoločnú „zásadu“ moderných právnych poriadkov.

60. Odpoveď na otázku, či premlčacia lehota, ktorá vyplýva z výkladu podaného v napadnutom rozsudku, umožňuje zabezpečiť záujmy dlžníka z hľadiska právnej istoty, závisí od vzťahu medzi momentom, kedy sa pohľadávka Únie stane splatnou, a momentom, kedy je uznaná jej výška na základe vydania administratívneho aktu.

61. Treba poznamenať, že v systematike článku 60 rozpočtového nariadenia zahŕňa realizácia príjmov Únie najmä zisťovanie pohľadávky a jej vymáhanie.

62. V zmysle článku 71 ods. 2 uvedeného nariadenia sa každá pohľadávka, o ktorej sa zistí, že je oprávnená, má stanovenú výšku a je splatná, musí riešiť povolením na vymáhanie pohľadávok, po ktorom nasleduje odoslanie oznámenia o dlhu dlžníkovi.

63. Článok 78 ods. 1 podrobných pravidiel na vykonávanie definuje uznanie výšky pohľadávky zodpovedným povoluujúcim úradníkom Únie ako „uznan[ie] práva [Únie] s ohľadom na dlžníka a... priznan[ie] oprávnenia požadovať, aby dlžník dlh splatil“. Z odseku 3 rovnakého článku vyplýva, že oznámenie o dlhu je aktom, prostredníctvom ktorého je toto uznanie výšky pohľadávky oznámené dlžníkovi. V oznámení o dlhu sa uvádza konečný termín na zaplatenie, po ktorom orgán vykoná vymáhanie pohľadávky a úroky z omeškania sa stanú splatnými.

64. V tejto súvislosti poznamenávam, že nemožno vylúčiť, že určité pohľadávky Únie sa stanú splatnými až následne po vydaní aktu, ktorým sa uzná výška pohľadávky v súlade s článkom 71 ods. 2 rozpočtového nariadenia.

65. Z tohto dôvodu by sa akt, ktorým sa uznáva výška pohľadávky a ktorý je oznámený dlžníkovi prostredníctvom oznámenia o dlhu, mohol vo vzťahu k určitým pohľadávkam považovať za konštitutívny akt, na základe ktorého vzniklo právo Únie uplatniť si pohľadávku voči dotknutej tretej strane.¹¹

66. Pokiaľ ide o tieto pohľadávky, premlčacia lehota podľa článku 73a rozpočtového nariadenia a článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie, ktorá začína plynúť v deň uvedený v oznámení o dlhu, je primeraným prostriedkom ochrany záujmov dlžníka. Pri týchto pohľadávkach je totiž deň doručenia oznámenia o dlhu veľmi blízky dňu, keď sa stanú splatnými.

67. Niet však pochybností o tom, že ostatné pohľadávky Únie sú už splatné v momente vydania aktu uznávajúceho výšku pohľadávky, ktorý je v tomto ohľade deklaratívnym aktom.

68. Pokiaľ ide o tieto ostatné pohľadávky, lehota podľa článku 73a rozpočtového nariadenia a článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie postačuje ako nástroj ochrany záujmov dlžníka vyplývajúcich zo zásady právnej istoty vzhľadom na to, že začína plynúť v deň, ktorý si vyberie veriteľ a ktorý nie je nijako spojený s momentom vzniku pohľadávky alebo dňom jej splatnosti.

69. Existuje tak medzera v práve Únie, na základe ktorej by mohlo vzniknúť riziko, že určité pohľadávky Únie budú trvať bez časového obmedzenia vzhľadom na to, že premlčacia lehota začína plynúť až od momentu, keď je zistená ich výška, a začnú sa vymáhať v súlade s postupom stanoveným v rozpočtovom nariadení.

70. Rozsah tejto medzery sa zdá byť relatívne obmedzený z dôvodu špecifickosti právnych vzťahov Únie ako veriteľa.

71. Predovšetkým, ako som už uviedol, pokiaľ ide o pohľadávky, ktoré sa stanú splatnými až od momentu zistenia ich výšky povolojúcim úradníkom, premlčacia lehota, ktorá plynie od dátumu uvedeného v oznámení o dlhu, sa zdá byť primeraná.

72. Navyše, pokiaľ ide o pohľadávky vyplývajúce zo sankcií a represívnych opatrení, právna istota osôb je zabezpečená existenciou osobitných lehôt, v rámci ktorých sa výkon právomoci ukladať sankcie uskutočňuje.¹²

73. Okrem toho sa pohľadávky vyplývajúce zo zmluvných vzťahov Únie môžu spravovať pravidlami premlčania podľa aplikovateľného právneho poriadku, ktorý si zmluvné strany určili, alebo na základe kolíznych noriem. Pohľadávky Únie voči tretím stranám vzniknuté následkom deliktu sa napokon môžu spravovať aj vnútroštátnym právom určeným na základe kolíznych noriem.¹³

74. Uvedené nič nemení na skutočnosti, že určité pohľadávky Únie, ako je napríklad pohľadávka, o ktorú ide v predmetnej veci, nespádajú pod žiaden z uvedených prípadov, a tak je možné, že budú trvať bez časového obmedzenia, až kým orgán Únie deklaratórne nekonštatuje ich existenciu a nepristúpi k ich vymáhaniu.

11 — Pozri napríklad rozsudok Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisía (T-552/11, EU:T:2013:349, body 46 a 72). Všeobecný súd konštatoval, že na to, aby mohla na základe dotknutej zmluvy uzatvorenej medzi Komisiou a treťou stranou vzniknúť splatná pohľadávka, musí Komisia stanoviť konkrétnu podmienku vrátenia neoprávnene vyplatenej sumy, čo Komisia urobila v oznámení o dlhu. To znamená, že v tomto prípade sa pohľadávka stala splatnou až odo dňa zaslania oznámenia o dlhu.

12 — Pozri poznámku pod čiarou 6.

13 — Pri chýbajúcej harmonizácii práva mimozmluvnej zodpovednosti by vnútroštátne právo mohlo byť uplatniteľné na pohľadávky vyplývajúce z deliktu, z ktorého vznikla škoda Únii. Pozri tiež žalobu na náhradu škody, ktorú podala Komisia na belgickom súde a ktorá sa týkala škody vzniknutej v dôsledku dohody medzi viacerými výrobcami výťahov. Na základe tejto žaloby bol podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý viedol k rozsudku Otis a i. (C-199/11, EU:C:2012:684).

d) O existencii medzery v právnej úprave

75. Podľa mňa ide o medzeru, ktorú nemožno vyplniť prostredníctvom výkladu rozpočtového nariadenia a podrobných pravidiel na vykonávanie.

76. V tejto súvislosti navrhuje odvolateľ vykladať predmetné ustanovenia tak, že ustanovujú „dvojité“ premlčanie pozostávajúce z dvoch lehôt, pričom každá z nich má odlišný začiatok: prvá v deň, keď môže byť pohľadávka uplatnená, a druhá v deň uvedený v oznámení o dlhu.

77. Podľa môjho názoru by tento prístup v skutočnosti znamenal, že súd by sa mal odchyliť od normatívneho textu a zaviesť novú premlčaciu lehotu nad rámec lehoty stanovenej v rozpočtovom nariadení a podrobných pravidlách na vykonávanie.

78. Som pevne presvedčený, že súd Únie musí dôsledne plniť svoju úlohu s cieľom odsúdiť prípady porušenia zásady právnej istoty v jednotlivých prípadoch, v ktorých má rozhodnúť.

79. Nemyslím si však, že táto úloha by legitímne mohla zájsť až k zavedeniu novej premlčacej lehoty.

80. Podľa môjho názoru spadá zavedenie premlčacej lehoty do právomoci samotného normotvorcu.

81. Táto úvaha sa opiera o viaceré dôvody. S cieľom stanoviť premlčaciu lehotu musí normotvorca zvážiť právnu istotu dlžníka a legitímny záujem veriteľa na tom, aby bola znovu nastolená zákonnosť. Na účely stanovenia presnej lehoty sa toto zváženie musí uskutočniť *in abstracto*, a nie pre konkrétny spor. Premlčacia lehota, ako aj všetky jej spôsoby uplatnenia musia byť stanovené a známe vopred, inak by boli ohrozené legitímne očakávania veriteľa. Navyše si zavedenie premlčacej lehoty vyžaduje stanovenie všetkých podmienok, ktoré sprevádzajú jej uplatnenie.

82. Tieto úvahy sa rovnako vzťahujú na právomoc týkajúcu sa stanovenia začiatku premlčacej lehoty.

83. Identifikácia začiatku je totiž kalibračným nástrojom, ktorý je rovnako dôležitý ako samotná premlčacia lehota, ktorá umožňuje zabezpečiť rovnováhu medzi záujmami veriteľa a dlžníka.

84. Táto rovnováha môže byť definovaná odlišne v rámci zmluvnej a mimozmluvnej zodpovednosti.

85. Na jednej strane, pokiaľ ide o pohľadávky vyplývajúce z porušenia zmluvnej podmienky, premlčacia lehota vo všeobecnosti začína plynúť v momente, keď sa pohľadávka stane splatnou, čo sa zvyčajne zhoduje s dňom, keď došlo k porušeniu.

86. Na druhej strane, pokiaľ ide o pohľadávky vyplývajúce z deliktu, treba zohľadniť skutočnosť, že veriteľ sa nemusí o spáchanom skutku hneď dozvedieť, ba nemusí ani vedieť o tom, že mu vznikla škoda. Navyše nemusí mať k dispozícii všetky informácie potrebné na podanie žaloby.

87. Pokiaľ ide o pohľadávky uvedené ako posledné, stanovenie začiatku premlčacej lehoty je zložitejšou otázkou, ktorú normotvorcovia rôznych členských štátov riešia odlišne.

88. V rôznych právnych poriadkoch môže byť tento začiatok stanovený *a tempore facti*, to znamená na deň, keď bol skutok spáchaný alebo keď sa prejavila škoda, alebo môže byť odsunutý *a tempore scientiae*. Tento moment uvedený ako posledný môže byť zase identifikovaný rôzne: môže to byť deň, keď veriteľ zistil spáchanie skutku alebo škodu, deň, keď sa dalo rozumne očakávať, že tieto elementy mohli byť zistené, deň, keď veriteľ nadobudol istotu, pokiaľ ide o príčinnú súvislosť medzi skutkom

a škodou, alebo deň, keď sa dozvedel alebo mal dozvedieť, kto za škodu zodpovedá.¹⁴ Kritérium zistenia okrem iného zahŕňa stanovenie úrovne informácií postačujúcej na začatie plynutia lehoty.¹⁵ Niektoré právne poriadky navyše stanovujú odlišný začiatok, pokiaľ ide o pohľadávky vyplývajúce z úmyselného protiprávneho činu alebo z činov, ktoré sa môžu stať predmetom trestného stíhania.¹⁶

89. Výber medzi týmito rôznymi možnosťami je úlohou s cieľom nastoliť rovnováhu medzi záujmami, ktorá podľa mňa jasne spadá do funkcie normotvorcu.

90. Na základe všetkých týchto dôvodov sa domnievam, že je nemysliteľné, aby premlčiaciu lehotu, ako aj jej začiatok stanovil súd. Aj bez ohľadu na viacero možných riešení musia byť premlčacia lehota a jej začiatok veriteľovi vopred známe.

91. V určitých výnimočných prípadoch môže súd upraviť premlčiaciu lehotu alebo spôsoby jej uplatnenia¹⁷, ale ako som už zdôraznil, domnievam sa, že možnosť stanoviť takú lehotu alebo také spôsoby jej uplatnenia nespadá do právomoci súdu.

92. Domnievam sa, že skutočnosť, že neexistuje lehota, po ktorej uplynutí by mohlo dôjsť k zániku určitých pohľadávok Únie predtým, ako veriteľ zistí ich výšku, je z hľadiska zásady právnej istoty poľutovaniahodná.

93. Je však úlohou normotvorcu napraviť túto situáciu prostredníctvom zmeny vykonávacieho predpisu rozpočtového nariadenia.

e) O zásade primeranej lehoty

94. V tejto situácii, ktorá so sebou prináša právnu neistotu, musí súd Únie podľa môjho názoru využiť každý nástroj patriaci do jeho právomoci s cieľom zabezpečiť plné rešpektovanie zásady právnej istoty v spore, ktorý rozhoduje.

95. Na tento účel rozmyšľám nad rozličnými právnymi konceptmi spojenými s plynutím času, ktoré sa môžu v jednotlivých právnych poriadkoch líšiť, ale ktoré sú tak ako inštitút premlčania dôsledkami zásady právnej istoty.

96. V práve Únie, pokiaľ ide o právne vzťahy medzi inštitúciami Únie a jednotlivými dlžníkmi, túto funkciu „záchranného riešenia“ podľa môjho názoru najadekvátnejšie spĺňa zásada primeranej lehoty.

97. Podľa tejto zásady, ktorej funkcia presahujúca jednotlivé oblasti bola mnohokrát potvrdená¹⁸, v prípade, že nie je stanovená zákonná lehota, inštitúcie Únie sú povinné pri akomkoľvek úkone rešpektovať primeranú lehotu.

14 — Pozri HONDIUS, E. W. (ed.): c. d., s. 21, ktorý odkazuje na vnútroštátne správy uvedené v diele; a Zralek, J.: c. d., s. 59.

15 — Napríklad poľská doktrína sa zhoduje, že nepostačuje akákoľvek informácia o tom, kto za škodu zodpovedá, a že veriteľ musí mať k dispozícii informáciu, ktorá pochádza z kompetentného zdroja a ktorej obsah umožňuje s dostatočným stupňom pravdepodobnosti pričítať spáchanie skutkov známej osobe. Pozri KORDASIEWICZ, B.: c. d., s. 612.

16 — Napríklad článok 442¹ ods. 2 poľského občianskeho zákonníka stanovuje výnimočne dlhú premlčiaciu lehotu dvadsiatich rokov odo dňa, keď bol skutok spáchaný, pokiaľ ide o pohľadávky týkajúce sa škody vzniknutej následkom trestného činu.

17 — V poľskom práve môže súd zasiahnuť, pokiaľ ide o následky premlčania, v prípade zneužívania práva, čo predstavuje akúsi „bezpečnostnú poisťku“ (pozri KORDASIEWICZ, B.: c. d., s. 606). V nemeckom práve Bundesfinanzhof rozhodol, že má „núdzovú“ právomoc (Notkompetenz), ktorá mu umožňuje skrátiť premlčiaciu lehotu stanovenú v bývalom § 195 BGB (spolkový Občiansky zákonník) (BFH, 7. Juli 2009, Az. VII R 24/06). V súlade s právom Únie môže byť vnútroštátny súd nútený prispôsobiť premlčiaciu lehotu vyplývajúcu z vnútroštátneho práva v prípade, že jej uplatnenie nerešpektuje zásady ekvivalencie a efektivity (pozri v tomto zmysle rozsudok Manfredi a i., C-295/04 až C-298/04, EÚ:C:2006:461, body 77 až 82).

18 — Obmedzím sa na citovanie niekoľkých príkladov jej uplatnenia v rozličných oblastiach, najmä: vrátenie protizákonne vyplatenej pomoci (rozsudok Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia, C-74/00 P a C-75/00 P, EÚ:C:2002:524), zúčtovanie výkazov EPUZF (rozsudok Grécko/Komisia, C-321/09 P, EÚ:C:2011:218), vrátenie nákladov vynaložených pred súdom Únie (uznesenie Dietz/Komisia, 126/76 DEP, EÚ:C:1979:158), podanie návrhu na náhradu škody zo strany úradníka (uznesenie Marcuccio/Komisia, T-157/09 P, EÚ:T:2010:403), a žaloby vo veci náhrady neoprávnených platieb v oblasti verejnej služby (rozsudok Ronsse/Komisia, T-205/01, EÚ:T:2002:269).

98. Táto primeraná lehota závisí od okolností konkrétneho prípadu a nemôže byť stanovená odkazom na presné maximálne ohraničenie stanovené abstraktným spôsobom. Cieľom jej uplatnenia musí byť podľa konkrétnych okolností prípadu ochrana právnej istoty osôb v ich vzťahoch s Úniou v prípade, že neexistuje zákonná lehota.¹⁹

99. Musím zdôrazniť, že uplatnenie zásady primeranej lehoty nemôže zaručiť rovnaký stupeň právnej istoty a predvídateľnosti právnych situácií ako zákonná premlčacia lehota, ktorej dĺžka a následky uplynutia sú vopred stanovené.

100. Domnievam sa však, že v prípade, že vhodná zákonná lehota neexistuje, je uplatnenie zásady primeranej lehoty vhodným nástrojom na to, aby bolo v rámci daného sporu možné vyhnúť sa porušeniu legitímnych záujmov dlžníka Únie v dôsledku medzery v právnej úprave v oblasti premlčania.

101. V predmetnom prípade tak Všeobecný súd preskúmaním z hľadiska uvedenej zásady odpovedal na tvrdenia odvolateľa v takom rozsahu, aký je vhodný vzhľadom na úlohu sudcu, a zároveň umožňuje zabezpečiť ochranu legitímnych záujmov, o ktoré sa opiera tvrdenie odvolateľa.

102. Navyše odvolateľ vo svojom odvolaní nenapáda úvahy Všeobecného súdu v rámci tohto preskúmania.

103. Odvolateľ najmä nespochybňuje dôvod bodu 51 napadnutého rozsudku, ktorý pripomína úvahu zakotvenú v judikatúre Súdneho dvora, na základe ktorej zistenie porušenia zásady primeranej lehoty môže viesť k zrušeniu aktu iba v prípade, že dĺžka konania inštitúcie mala možný vplyv na výsledok konania, ktoré vyústilo vo vydanie tohto aktu. Tak je to najmä v prípade, že je potenciálne ohrozené právo na obhajobu osoby, ktorej je akt určený.²⁰ Odvolateľ však nespochybňuje zistenie Všeobecného súdu, podľa ktorého v predmetnom prípade nepreukázal, že by bolo porušené jeho právo na obhajobu.

104. Vzhľadom na všetky uvedené úvahy usudzujem, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu odvolateľa, založená na nesprávnom výklade, je nedôvodná.

2. O druhej časti spočívajúcej v námietke nezákonnosti

105. Odvolateľ tvrdí, že článok 85b podrobných pravidiel na vykonávanie a subsidiárne aj článok 73a rozpočtového nariadenia sú nezákonné.

106. Pripomínam, že dôvod, ktorý je po prvýkrát predložený v rámci odvolania pred Súdny dvorom, musí byť zamietnutý ako neprípustný, ibaže ide o dôvod, ktorý mal Všeobecný súd preskúmať aj bez návrhu.

107. V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora, ak by totiž účastníkovi konania bolo umožnené predložiť dôvod a tvrdenia po prvýkrát až v konaní pred Súdny dvorom, ktoré neboli predložené v konaní pred Všeobecným súdom, bolo by mu umožnené predložiť Súdnemu dvoru, ktorý má obmedzené právomoci v odvolacom konaní, širšiu vec, ako bola tá, ktorou sa zaoberal Všeobecný súd.²¹

19 — Na zhrnutie judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa pojmu „primeraná lehota“ pozri rozsudok Arango Jaramillo a i./EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, body 27 až 34).

20 — Pozri rozsudky Technische Unie/Komisia (C-113/04 P, EU:C:2006:593, bod 48) a analogicky Groupe Gascogne/Komisia (C-58/12 P, EU:C:2013:770, body 73 a 74).

21 — Rozsudky Sison/Rada (C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 95) a Švédsko a i./API a Komisia (C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 126); uznesenie EMC Development/Komisia (C-367/10 P, EU:C:2011:203, bod 93).

108. Ako však vyplýva zo spisu, odvolateľ pred Všeobecným súdom neuplatnil nezákonnosť článku 73a rozpočtového nariadenia ani článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie.

109. Odvolateľ navyše vo svojom odvolaní neuvádza žiadne tvrdenie založené na skutočnosti, že by Všeobecný súd porušil povinnosť preskúmať výhradu verejného poriadku.

110. Preto usudzujem, že námietka nezákonnosti, ktorú odvolateľ vzniesol v predmetnom prípade, naráža na zákaz uvádzať nové dôvody v štádiu odvolania, a preto je neprípustná.

3. O tretej časti, ktorá sa týka rozsahu preskúmania Všeobecným súdom

111. Odvolateľ v podstate tvrdí, že Všeobecný súd mylne preskúmal porušenie zásady primeranej lehoty namiesto toho, aby odpovedal na jeho hlavné tvrdenie založené na porušení pravidiel premlčania.

112. Toto tvrdenie v skutočnosti predostiera dve rozdielne problematiky. Po prvé, spočíva v otázke, či Všeobecný súd odpovedal na tvrdenie, ktoré odvolateľ vzniesol na prvom stupni. Po druhé, kladie otázku, či bolo správne, že Všeobecný súd preskúmal uvedené tvrdenie z hľadiska rešpektovania zásady primeranej lehoty.

113. V prvom rade, pokiaľ ide o údajné neposkytnutie odpovede, pripomínam, že Všeobecný súd nie je povinný výslovne odpovedať na všetky tvrdenia vznesené účastníkmi konania na prvom stupni. Odôvodnenie Všeobecného súdu totiž môže byť implicitné, avšak pod podmienkou, že umožní zúčastneným osobám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Všeobecný súd neprijal ich tvrdenia, a poskytne Súdnemu dvoru dostatok prostriedkov, aby mohol vykonať svoje preskúmanie.²²

114. Ako vyplýva zo spisu, v predmetnej veci odvolateľ na Všeobecnom súde tvrdil, že existuje všeobecná právna zásada, podľa ktorej začína premlčacia lehota plynúť v momente, keď veriteľ môže svoju pohľadávku uplatniť. Podľa odvolateľa mala táto zásada, ktorá je pre právne poriadky členských štátov spoločná, priviesť Všeobecný súd k tomu, aby odmietol akýkoľvek iný výklad predmetných pravidiel premlčania.

115. Všeobecný súd však implicitne, avšak nevyhnutne, zamietol toto tvrdenie v bodoch 38 až 42 napadnutého rozsudku.

116. Pokiaľ totiž ide o dôvod založený na porušení pravidiel päťročného premlčania, Všeobecný súd uviedol, že článok 73a rozpočtového nariadenia, na ktorý poukazuje odvolateľ, odkazuje na deň stanovený v podrobných pravidlách na vykonávanie, a preto ho treba vykladať v spojení s týmito pravidlami. Následne Všeobecný súd pristúpil k výkladu päťročnej premlčacej lehoty z hľadiska článku 85b podrobných pravidiel na vykonávanie a skonštatoval, že ako to výslovne vyplýva z uvedeného článku, premlčacia lehota plynie od momentu uplynutia konečného termínu uvedeného v oznámení o dlhu.

117. Preto usudzujem, že táto časť prvého odvolacieho dôvodu je nedôvodná, pokiaľ ide o údajné neposkytnutie odpovede na tvrdenie vznesené na prvom stupni.

118. V druhom rade odvolateľ napáda vhodnosť analýzy založenej na zásade primeranej lehoty.

22 — Pozri rozsudok FIAMM a i./Rada a Komisia (C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 96 a citovanú judikatúru).

119. Na jednej strane aj za predpokladu, že by sa Všeobecný súd mohol vyhnúť tomu, aby preskúmal rešpektovanie zásady primeranej lehoty ako osobitného dôvodu na zrušenie, znamenalo by to iba, že napadnutý rozsudok obsahuje veľké množstvo dôvodov, čo nemôže viesť k jeho zrušeniu. Na druhej strane, ako som už poznamenal v rámci analýzy prvej časti tohto odvolacieho dôvodu²³, Všeobecný súd postupoval správne, keď preskúmal tvrdenie odvolateľa z hľadiska zásady primeranej lehoty.

120. Podľa môjho názoru tvrdenie odvolateľa založené na nevhodnosti preskúmania primeranej lehoty, ako aj celá tretia časť prvého odvolacieho dôvodu musia byť zamietnuté.

121. Na základe tejto analýzy usudzujem, že prvá časť odvolacieho dôvodu nemôže uspieť.

B – O druhom až piatom odvolacom dôvode

122. Druhým odvolacím dôvodom odvolateľ Všeobecnému súdu vytýka, že prekrútil druhý žalobný dôvod, podľa ktorého odvolateľ nemohol predložiť svoje pripomienky k všetkým bodom, ktoré tvoria základ napadnutého rozhodnutia.

123. Poznamenávam, že odvolateľ jasne neuvádza, v čom malo spočívať údajné prekrútenie, ale všeobecne odkazuje na opis skutkových okolností sporu. Jeho tvrdenia v rámci druhého odvolacieho dôvodu sú teda od počiatku nedostatočne podložené.

124. Tretím odvolacím dôvodom odvolateľ tvrdí, že v rámci zamietnutia tvrdenia týkajúceho sa určenia pobytu na účely náhrady cestovných výdavkov bol Všeobecný súd povinný spresniť obsah pojmu pobyt v zmysle práva Únie. Podľa odvolateľa navyše Všeobecný súd nemohol vylúčiť akúkoľvek možnosť napraviť nezrovnalosť, ku ktorej došlo pri označení príjemcov náhrad, pričom na základe uvedených skutočností je zrejmé, že ide o čisto formálnu nezrovnalosť.

125. Podľa môjho názoru sa odvolateľ na základe týchto tvrdení, hoci sú formulované z hľadiska nesprávneho výkladu pravidiel VNP, v skutočnosti domáha nového posúdenia skutkového stavu veci, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora v rámci odvolania.²⁴ Tretí odvolací dôvod je preto neprípustný.

126. Štvrtý žalobný dôvod, ktorý bol uvedený subsidiárne, je založený na porušení zásady proporcionality. Odvolateľ tvrdí, že aj keby pohľadávky Parlamentu mali byť v zásade odôvodnené, ich suma by mala byť upravená tak, že zohľadní dobrú vieru odvolateľa a konkrétne okolnosti predmetného prípadu.

127. Odvolateľ tak v podstate opakuje tvrdenia, ktoré boli preskúmané a zamietnuté Všeobecným súdom v bodoch 102 až 113 napadnutého rozsudku, a nenamieta, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje nesprávne právne posúdenie. Podľa môjho názoru je preto štvrtý odvolací dôvod neprípustný.²⁵

128. Piaty odvolací dôvod sa napokon týka iba povinnosti nahradiť trovy konania v obidvoch spojených veciach pred Všeobecným súdom.

23 — Pozri body 94 až 104 vyššie.

24 — Pozri rozsudok E.ON Energie/Komisia (C-89/11 P, EU:C:2012:738, bod 64 a citovanú judikatúru).

25 — Pozri najmä rozsudok Eurocoton a i./Rada (C-76/01 P, EU:C:2003:511, bod 47).

129. Pripomínam, že podľa článku 58 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora sa odvolanie nemôže týkať len výšky trov konania alebo povinnosti účastníka konania ich nahradiť. Podľa ustálenej judikatúry sa toto pravidlo uplatňuje na návrhy týkajúce sa údajnej protiprávnosti rozhodnutia Všeobecného súdu o trovách konania v prípade, že všetky ostatné odvolacie dôvody boli zamietnuté.²⁶

130. Preto ak Súdny dvor vyhovie môjmu návrhu zamietnuť prvé štyri odvolacie dôvody, nebude treba preskúmať piaty odvolací dôvod založený na údajnej protiprávnosti rozhodnutia Všeobecného súdu o rozdelení náhrady trov konania na prvom stupni.

131. Na základe uvedeného navrhujem zamietnuť druhý až piaty odvolací dôvod a zamietnuť tak celé odvolanie.

132. Keďže odvolateľ vo svojich odvolacích dôvodoch nemal úspech, v súlade s článkom 184 ods. 1 a článkom 138 ods. 1 rokovacieho poriadku navrhujem, aby mu bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania, ako to navrhuje Parlament.

VII – Návrh

133. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a zaviazal pána Nenciniho na náhradu trov konania.

26 — Rozsudky Henrichs/Komisia (C-396/93 P, EU:C:1995:280, body 65 a 66) a Edwin/ÚHVT (C-263/09 P, EU:C:2011:452, bod 78). Napriek tomu, že v citovanej judikatúre sa uvádza, že takýto odvolací dôvod je neprípustný, je podľa môjho názoru vhodnejšie, aby v prípade zamietnutia ďalších odvolacích už nebolo potrebné o takomto dôvode rozhodnúť.